

Είναι Θράσος να ζητάς από το παιδί χαρίσματα που εσύ δεν έχεις αποκτήσει...

/ Γενικά Θέματα / Ορθόδοξη πίστη

Ο σημερινός τρόπος ζωής, αδυσώπητος στους ρυθμούς και την εξέλιξη του, αδιαφορεί για τις πληγές πού επιφέρει στο κοινωνικό σώμα. Από τη διαδικασία αυτή δε μπορούσε να γλυτώσει ο γάμος γενικότερα, ή οικογένεια ειδικότερα. Πληγές, πολλές φορές ανε-πανόρθωτες, δημιουργούνται στους θεμέλιους λίθους

του ιερού αύτού οικοδομήματος. Έτσι ή οικογένεια έγινε γραφείο συμφωνιών και ωραρίων, δικαιωμάτων και απαιτήσεων. Χώρος αντιπαλότητας καί δοκιμασίας νεύρων με συνέπειες ολέθριες. Ωστόσο, το πρόβλημα δεν είναι ό σημερινός αγχώδης τρόπος ζωής. Το μυστικό του προβλήματος κρύβεται στη μεγάλη αδυναμία μας να αγαπήσουμε το Θεό. Η σωστική καί θεραπευτική επέμβαση αποδεικνύει πώς το κακό ξεκινά από μας. Υποφέρουμε καί μείς και τα παιδιά μας επειδή αφήσαμε την ψυχή μας να λιμοκτονήσει στην έρημο των παθών. Καί να λοιπόν. Θεσμοί πού κράτησαν αιώνες, πού νίκησαν άγαρηνούς καί απίστους, πού άντεξαν τον ξεριζωμό καί την προσφυγιά, πού φτιάξανε από τη στάχτη πατρίδες, ήρθε ώρα πού παρέδωσαν γη καί ύδωρ αφήνοντας το πυρ της οικογενειακής εστίας, αν όχι να σβήσει, πάντως να χάσει το φως καί τη ζεστασιά του. Όταν συνειδητοποιείς το πρόβλημα, δε φτάνει. Χρειάζεται βαθειά τομή στη ζωή μας για να αποβάλουμε καθετί πού μας εμποδίζει να χαρούμε την οικογενειακή θαλπωρή. Σ' αυτή την κατάσταση φτάσαμε επειδή πολλές φορές πνίξαμε τη συνείδηση μας σε αβαρίες κάποιας έπιζηλης καριέρας. Επειδή σπαταλήσαμε ώρες καί μέρες για όμορφα σπίτια καί κτήματα, πού σαν κληρονομιά θ' αφήσουμε στα παιδιά μας, αδιαφορώντας για την αθάνατη ψυχή τους. Επειδή στο όνομα μιας επικοινωνιακής πολιτικής δικής μας έπινοήσεως, γίναμε «φίλοι» με τα παιδιά μας, αγνοώντας την ιερή σχέση γονέων καί παιδιών. Αφού λοιπόν έτσι έχουν τα πράγματα, γιατί αλήθεια μένουμε έκθαμβοι στα εξωφρενικά καμώματα των παιδιών μας; Οί γονείς γίνονται οι πρώτες εικόνες παραδείγματος καί μίμησης των παιδιών. Η ζωή τους, ή συμπεριφορά τους, ο λόγος τους, ακόμη καί οι κινήσεις πού χρησιμοποιούν, γίνονται πρότυπα ζωής για τα | παιδιά. Κι αν οί γονείς δεν έχουν αποκτήσει κάποια εμπειρία πνευματικής ζωής, είναι τουλάχιστον ανακόλουθο να ζητούν συνέπεια βίου από τα παιδιά τους. Είναι θράσος, λέγει ο άγιος Ιωάννης της Κλίμακας, να ζητάς για το παιδί σου χαρίσματα πού εσύ ακόμη δεν έχεις αποκτήσει... Πρέπει δηλαδή ο ρόλος των γονέων να είναι σαν το ρόλο των ιατρών. Οί ιατροί έχουν ανοσία στις ασθένειες καί έτσι μπορούν να θεραπεύουν. Το ίδιο πρέπει να συμβαίνει καί με τους γονείς. Τουλάχιστον, να ξεκινήσουν καί οι ίδιοι στον εαυτό τους μαθήματα πνευματικής αγωγής. Τότε θα διακρίνουν τις «ασθένειες» των παιδιών, με γνώμονα την ορθόδοξη ζωή. Αυτό αποτελεί βασικό στοιχείο στη διαπαιδαγώγηση. Κι αν, παρ' όλ' αυτά, τα αποτελέσματα δεν είναι τα αναμενόμενα, ας μην απογοητευόμαστε. Στούς γονείς μένει ή σπορά. Όμως το να αυξηθούν τα στάχυα καί να δέσουν ώριμο καρπό, δεν οφείλεται μόνο σ' αυτούς, αλλά στον καιρό, το χώμα, τη βροχή. Ο κόπος ωστόσο δεν πάει ποτέ χαμένος. «Ας θυμηθούμε, πώς ο Σπορέας τής παραβολής δε φείδεται του κόπου παρ' ότι γνωρίζει ότι μόνο το ελάχιστο του καρπού θα έπιανε τόπο. Κι όμως δεν το έκανε. Για να μη δώσει το δικαίωμα - λέγουν οι πατέρες - στην έρημο ή στον πατημένο δρόμο να πεί: Εμείς δεν είχαμε τη διάθεση, αλλά ούτε καί συ μας έδωσες μια

ευκαιρία. “Ας μην κλαίμε λοιπόν τους κόπους. Εμείς ας σπείρουμε έντι-μα, κι ας θερίσει ό Θεός.

Του Αρχιμανδρίτου ΕΦΡΑΙΜ ΠΑΝΑΟΥΣΗ/orthodoxigynaika

Πηγή: tokandylaki.blogspot.gr